

[Behnke]

Ingen tænker jo på, hvad der sker den dag, da gasreserverne i vores egne felter slipper op. Energiministeren anslår i redegørelsen, at det først vil ske om ca. 25 år. For det første er det altså et anslået tal, og for det andet vil gasreserverne endnu hurtigere blive brugt, jo flere der bliver tilsluttet gasnettet. Vi kan selvfølgelig håbe på, at der rundt omkring i den danske del af Nordsøen vil blive fundet mere gas, men hvis ikke det er tilfældet, vil Danmark om nogle tiår skulle ud på markedet og være gaskøbere. Og sammenholder man dette med den kendsgerning, at udviklingen i Sverige, Vesttyskland, Holland osv. er nøjagtig den samme – også dér ønsker man en udbygning af gasnettene og dermed en større afhængighed af gassen – skal der ikke den store fantasi til at forudse, hvordan det kommer til at gå om 20-25 år, hvor vi har et kæmpestort gasnet her i Europa, men ingen gas, på nær de forsyninger, vi måske kan forvente kommer fra Sovjetunionen. Jeg ved ikke, hvad der er værst: afhængigheden af arabernes olie i 1970'erne eller afhængigheden af Sovjetunionens gas i 2010'erne.

Det, jeg ønsker at gøre regeringen opmærksom på, er, at det er nu, vi skal have stoppet investeringerne i gasnettet. Lad os så bruge den gas, vi har fundet, og udnytte de meget store investeringer, der allerede er foretaget i gasnettet; lad os bruge gassen med de mængdebegrænsninger, der nu engang er på den, til de forbrugere, som i øjeblikket er tilsluttet gasnettet. Lad os gøre DONG og de andre offentlige selskaber til selvejende institutioner uden halv- og helskjulte offentlige tilskud, og lad os så bruge de energipolitiske kræfter på at fremtidssikre landet.

Vi er bestemt tilhængere af elektriciteten i den forbindelse. Vi har i dag et veludbygget elnet og kan derfor få energi ud i alle hjem. Derfor synes vi heller ikke, at den begrænsning i udbygningen af elvarme, som vi skal behandle senere på dagen, er nogen god idé. Det er nogle fantasier, som vi mener man skal fordømme. Elektriciteten og elnettet har jo den kæmpefordel, at uanset om vi fremstiller elektriciteten med olie, kul, gas eller endnu bedre med uran, behøver vi ikke at ændre vores forsyningsnet ud til forbrugerne. Kablerne er blevet trukket én gang.

Og når jeg nu har nævnt uran, er det vel netop i disse år, det kunne være passende at se på, hvad Danmark egentlig er gået glip af ved, at vi

har afvist atomkraften. Der er selvfølgelig dem, der mener, at blot fordi russerne ikke magtede at håndtere atomenergien, kunne vi heller ikke. Man er fortsat bange for den uheldsrisiko, der eksisterer i forbindelse med atomkraften. I den forbindelse kunne jeg så som et lille kuriosum have tænkt mig, at der har været en reaktion fra OOA og de andre mere aggressive modstandere af atomkraften på venstrefløj. Jeg kunne godt have tænkt mig en reaktion fra dem de gange, hvor vi allerede har set uheld med vores danske naturgasnet. Hvor var de henne, da vi i flere timer oplevede en stor ildsøjle stå op af jorden omkring Køge? Hvor var alle dommedagsprofetierne blevet af? Og i den forbindelse kunne det have været sjovt at vide, hvordan man netop fra den side ville have reageret, hvis der havde været tale om et enkelt utæt dæmprør på et eventuelt dansk atomkraftværk.

Hvis Danmark skal have sin industri og private elforsyning sikret i fremtiden, er det på høje tid, at Folketinget begynder at interessere sig for dét frem for for idylliske drømme om små varmeværker og vindmøller. De tider er forbi. Det, det gælder om nu, er at sikre rigelige og billige forsyninger af energi. Regeringen må i den forbindelse gøre op med den fodformede 1970'er-model og komme tilbage til virkelighedens verden. Enhver offentlig krone skal derfor alene bruges til forskning i energiformer, der kan give væsentlige bidrag. De fremtidsmuligheder, der i dag eksisterer og forskes i, med fusionskraft, brintlagring i metalhybrid, solfangere i rummet osv. osv., skal Danmark med i. Vi skal have andel i det, så den fatale fejl, vi begik, da vi sagde nej tak til atomkraften, ikke bliver gentaget.

Den danske forbruger – både i erhvervslivet og i den private husholdning – skal sikres frie valgmuligheder, og det sker bedst ved at stoppe den energistyring, som Folketinget medvirker til gennem de uforskammet høje energiafgifter. Så basale behov som lys og varme skal og må ikke være genstand for den offentlige afgiftspresse. Vi skal have en energipolitik, som er langt mere fleksibel, således at udsving enten i positiv eller negativ retning på olie-, kul- og gaspriserne ikke er med til at skade vort samfund mere end højst nødvendigt. Og her er ko-deordet: frihed, frihed og stop for offentlig indblanding. Elværkerne skal have frihed til selv at tilrettelægge fremtiden, og industrien skal have